

τοὺς ἰδῆ, καὶ νὰ τοὺς λαλήσῃ, καὶ νὰ συνδέτῃ σχέσεις καὶ γνωριμίας μετὰ ταῦτα.

Μόλις ὁμως περάσωμεν τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀλλάζει πλέον ἡ θέσις, τὰ ἐκτὸς τῆς ἀμάξης δὲν μᾶλλον ἐνδιαφέρουν τόσον, τὸ βλέμμα κουράζεται περιπλανώμενον, καὶ ἀρχίζει κατ' ὀλίγον νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ ἀμέσως περιστοιχίζοντα αὐτὸ πράγματα· καὶ τότε ἀρχίζομεν νὰ παρατηρώμεθα προσεκτικῶς, καὶ νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοῦ βλέμματός ο εἰς τὸν ἄλλον. Εἶχα λησμονήσει λοιπὸν ὁλωσδιόλου τὴν πλησίον μου νεανίδα, καὶ τότε ἐμισογύρισα αἰφνιδίως, καὶ οὕτως ἤδυνήθην, ἐν ἀνέτει καὶ προσποιοῦμενος ἀδιαφορίαν, νὰ τὴν παρατηρήσω.

Ἐπειδὴ τὴν ἐβλεπα πλαγίως, ὁ βελούδιος πέτασος δὲν μ' ἐσυγχώρει νὰ ἰδῶ ἄλλο, παρὰ τὰς ἄκρας τῶν βοστρυχῶν, καὶ μέρος τῆς ῥοδίνης ρινός. Κάτι ἐβλεπα βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀρκετόν. Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο μὲ ἤρέθισε, καὶ ἤθελα νὰ στείλω εἰς χιλιούς διαβόλους τὸν βελούδιον πέτασον, ὅταν ἡ νεῆνις, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ἀναμφιβόλως τὴν κατ' αὐτοῦ μανίαν μου, ἔλυσε βραδέως τὰς ταινίας, καὶ τέλος πάντων τὸν ἐσῆκωσεν ὁλωσδιόλου. Μοῦ ἤλθε τότε ἀπὸ τὴν χαράν μου νὰ ῥιφθῶ εἰς τὸν λαιμόν της! Ποτὲ δὲν εἶδα θαυμασιωτέραν, ἐξαισιωτέραν κόμην! Ὅπισθεν μὲν τῆς κεφαλῆς ἐδένετο στρεπτή μὲ πολλὴν ἀπίσθηται, δύο δὲ κτένια ὀτρύναντα ἐκράτουν ἐπὶ τῶν κρατῶν δύο μεγάλους πλοκάμους, καταβαίνοντας μὲ χρι τοῦ λαιμοῦ. Καὶ ἄλλην ὠραιότητα ἂν δὲν εἶχε, διὰ μόνην τὴν κόμην ταύτην θὰ ἦτον θελκτικὴ καὶ ἀξίεραστος.

Ἐκρέμασε πρῶτον τὸν πέτασον εἰς τὸ σχοινίον τῆς ἀμάξης, καὶ ἔπειτα, ἐξάγουσα μαντίλιον μεταξωτὸν ἐκ τοῦ σάκκου της, τὸ ἰδιπλωσεν ὡς λαιμοδέτην. Φαίνεται ὅτι ἠτοίμαζε τὴν νυκτικὴν της σιολὴν· καὶ πραγματικῶς ἐτύλιξε τὰ αὐτὰ καὶ ἔδεσε κόμβον ὑπὸ τὸν λαιμόν. Ἐπειδὴ τοῦτο δὲν μ' ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν βλέπω, τὸ μαντίλιον δὲν το ἐμίσησα· ὁ πέτασος ὁμως ἐστάλευε κρεμάμενος εἰς τὰ λωρία τῆς ἀμάξης· καὶ καλὰ νὰ τοῦ γείνῃ! Τὴν σήμερον κρεμοῦν διὰ πολὺ μικρότερα ἀδικήματα.

Θεωρῶν προσεκτικῶς τὸ ἐράσμιον τοῦτο πλάσμα, δὲν εἶχα λάβει ἀκόμη καιρὸν νὰ κάμω ἐξευτελιστικὴν τινα δι' ἐμὲ παρατήρησιν· ὅτι δηλαδὴ ἐβλεπα καὶ δὲν μ' ἐβλεπαν. Δὲν τολμῶ τῶνδ' εἰς νὰ βεβαιώσω οὔτε ὅτι βλέμμα ἀπλοῦν ἐρρίφθη ἐπάνω μου.

Σκοπὸν τινα πλάγιον ἐπὶ τῆς νεάνιδος ταύτης οὔτε εἶχα, οὔτ' ἤδυνάμην νὰ ἔχω· διότι, ὡς εἶπα, ὑπὲρ γαίνα νὰ νυμφευθῶ, καὶ θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος. Ἀλλ' ἂν καὶ χωρὶς σκοπὸν, ποῖος εἶναι ὅστις δὲν θέλει νὰ προσενηύσῃ μικρὰν τινα ἐντύπωσιν, καὶ ἐγὼ ἔπρεπε, μὲ ἄκραν μου ταπεινώσιν, ν' ἀναγνωρίσω ὅτι δὲν ἐπροξένησα κάμμιν. Γοῦτο δὲ δὲν ἦτον οὔτε ἐνθ' ἑρμηνεῖαν καὶ εἰς τὸν κύριον αὐτὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου μου.

Ὁ κύριος ἐκοιμᾶτο κήρυμον ὕπνον.

Ἐν τούτοις, εἶχε νυκτῶς ἐλοτελῶς· ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατελεῖ, καὶ σκότος βαθὺ μᾶς ἐπερστοίχιζεν ἔξωθεν. Τί καλὴτερον παρὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ νῆς τότε; Ἐὰ φανάρια τῆς ἀμάξης μᾶς ἐρρίπταν

μέσα ὀλίγον φῶς, ἀλλὰ καθαρῶς δὲν ἐβλεπόμεθα. Ἡ μόδια λοιπὸν δὲν ἦτον ἡ στιγμὴ νὰ συντριβῇ ὁ πόντος τῆς σιωπῆς καὶ νὰ συνδέσωμεν γνωριμίας· τὸ πᾶν τοῦ, τὸ ὁποῖον πρᾶλᾶξις ἐνθαβρύνει, τρομάζει πάντοτε τὴν ἀθωότητα, φύσει οὕτως προφυλακτικὴν ἂν καλεῖται· πειροὺν ἀνέβαλα λοιπὸν εἰς τὴν αὐρίαν τὴν ἀρχὴν συνομιλίας, ἂν ἡ τύχη μὲ ἤξιονε νὰ συνταξιδεύσωμεν πολὺ μὲ τοὺς συνοδοιπόρους μου ἐκείνους.

Ἡ νεῆνις — κόρη ἡ γυνὴ, διότι ἀνὸμη δὲν ἦτον ἂν ἦτον σύζυγος, θυγατρὴς ἡ ἐπιτροπευομένη τοῦ πεποιμένου — μετὰ τὸν βραχὺν ἐκείνον νυκτοστατοῦν ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν μιμηθῇ· καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐμὲ ἐκ τῶν τριῶν ἀνοικτοῦ· ἔχων τοὺς ὀρθαλομύς· ἐπὶ ἐγὼ. Τῇ ἀληθείᾳ, καὶ μέχρι τῆς δευτέρας Παρουσίας ἂν ἐκοιμώντο ἀμρότεροι, μοῦ ἦτον ἀδιάφορον· ἀλλὰ βήτα λοιπὸν τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς ἀμύνης καὶ, μὴ ἔχων τί καλὴτερον νὰ κάμω, ἄρχισα νὰ πτωμαί.

Καὶ μήπως δὲν εἶχα τι νὰ σκερθῶ; Ἐνέδωκα τὴν ριχέπτω εἰς συμφωνίας συμπερούσας ἔως εἰς τὴν θείαν μου ἀπειράκις περιστότερον παρότι εἰς ἐμὲ μνηστὴ μου ἔως δὲν ἦτον τόσον τῇ· ὁρέξέως μου ἐκ αὐτῇ ἐφαντάζετο· καὶ ἐγὼ ἀκόμη — τί παράξον· ἔως δὲν ἤρμωζα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ τοῦ ἰδεῖν ἡ μνηστὴ μου αὐτῇ. Ἐχόμεν τὴν προκίαν βεβαιὰ πολὺ, διότι αὐτὴ παριστάνει τὴν ὕλην τῆς ἔξιας. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις εὐεξία, περὶ ὁποίας δὲν φροντίζομεν ὅσον πρέπει. Καὶ πῶς; ἢ πᾶν ῥαίει ἂν καταδικασθῇς νὰ συζῇς μὲ πρόσωπον ὁμοειδὲς, ἄχαρι, ἀντιπαθέες, μὲ δὲ ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὰς κλίσεις, τὰς ἀρμὰς, τὰς περὶ τοῦ κοινῆς ἰδέας! Ἀγίνοντες κατὰ μέρος τὴν καρδίαν, περιοριζόμενοι εἰς τὰ πραγματικώτερα καὶ διαιτητικώτερα, εἶναι ἄρα γὰς τόσον ἀξίόφορον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν νὰ εὐρίσκωμεν εἰς τὴν ἐστίαν μας μορφήν μετὰ εἰς τὴν προσέγγισίν μας, ἀγκάλας νὰ μᾶς περιπαιχθῶνται εἰλικρινῶς, καρδίαν νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ μεταδίδῃ τὴν ἀγνὴν ἐκείνην τοῦ τιμίου ἔρωτος μὲν. Καὶ σημειώσατε ὅτι ὁμιλῶ μόνον περὶ εὐεξίας τῆς φωνῆς νὰ θυσιάζωμεν, ἂν θέλετε, τὰ πάντα ὑπὲρ εὐεξίας· ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ θυσιάζωμεν εἰς τὴν φωνὴν εἰς τὴν σωματικὴν εὐεξίαν, καὶ τὴν εὐεξίαν ἀκόμη καρδίας, ὡς καὶ τὴν ψυχικὴν, τὴν διανοητικὴν εὐεξίαν. Καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς ἐμβαίνει εἰς τὴν εὐεξίαν, διότι αὐτὸς θὰ ἐγίνοντο ὀλιγώτεροι γάμοι ἕνεκα χρημάτων, πλείοτεροι ἕνεκα ἔρωτος.

Οὕτω λοιπὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐβυθίσθην εἰς τὴν θείαν σύννοιαν, συλλογιζόμενος τὴν μνηστὴν μου. Ὁραία· ἀλλὰ ποίως λογῆς ὥρα; ὅτι εἶναι πᾶν εἰδὼν ὠραιότητες. Πῶς εἶχε τὸ στόμα; τὴν ἔξια· ὀρθαλομύς; Ἐτέλος πάντων, κατὰρθωσα νὰ σχημαθῶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκέντα ἔρωτικῶς διαφύροντα ἡμάτων νοσημματα ὁ λογισμὸς μου· ἐλητμόνητα ὁλωσδιόλου τοῦ; γείτονάς μου. ὅταν μευρμευρισμὸς τοῦ ἡλίου τοῦ παχυστάρκου ἀνδρὸς μὲ ἀφῆρπασεν ἐπὶ περιπλάνησίν μου εἰς τὸ βασίλειον τῶν ἰδεῶν καὶ ὁνείρων.

— Ἐλα δὲ καὶ σὺ, Πιπίνα, δὲν ἤξεύρεις πᾶν